

[Arnth Jensen.]

at det Problem, som særlig var fremme angaaende Adgang for Kvinder til at blive Præster i den danske Folkekirke, kunde blive Genstand for videregaaende og dybere Drøftelse, ikke blot her i det høje Ting, men ogsaa ude omkring i Landet.

Dette Ønske er gaaet i Opfyldelse, og de, der har fulgt med i Spørgsmaalet, vil ogsaa vide, at Sagen siden da er drøftet baade paa Møder og i Pressen, og Indlæggene i Debatten er kommet baade fra Tilhængere og Modstandere af Tanken, i de allerfleste Tilfælde, synes det mig, fremført paa en rolig og en saglig Maade; jeg synes ogsaa, at man kan sige, der er kommet baade vægtige og rigtige Argumenter frem fra begge Sider. Denne Drøftelse har selvfølgelig ikke bragt de to Modsætninger sammen; det kunde man heller ikke vente, men jeg mener alligevel, at denne Drøftelse har gjort sin Nytte derved, at Spørgsmaalet er ført frem, og det har efter min Mening vist sig, at ude i det brede Lag, hos Lægfolk, om jeg saa maa sige, har Spørgsmaalet ikke sat Sindene i den Grad i Bevægelse, som man maaske ellers fra visse Sider har villet antage. Og naar Meningstilkendegivelserne nu nærmest er hørt op eller i hvert Fald er meget stærkt dæmpet ned, synes det jo, som om Tiden er inde for Rigsdagen til, som jeg saa et Blad skrev, at afslutte Proceduren, dog ikke alene afslutte den, men ogsaa gennemføre denne Ordning, som Rigsdagen nu mener vil være til Gavn baade for Kirkens Gerning og Fromhedslivet i det danske Folk. Dertil kommer endvidere, at Spørgsmaalet, som det ogsaa er nævnt, nu er blevet ikke blot af teoretisk Art, da der foreligger en Indstilling fra en Menighed om Ansættelse af en kvindelig Teolog som Præst for en Valgmenighed; dermed er Spørgsmaalet fremmet saadan, at en Afgørelse nu maa træffes.

Det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen talte om, at Venstre har ført en henholdende Politik i dette Spørgsmaal. Det er fuldstændig rigtigt, men jeg understreger ogsaa, hvad det ærede Medlem udtalte, at da den akutte Situation var der, var Venstre ogsaa rede til igennem sin Minister at indfri det Løfte, som man havde givet i sin Tid. Det ærede Medlem talte noget om, at det havde været bedre, hvis man noget før var kommet med dette Forslag; saadan var Socialdemokraterne: de havde stadig væk holdt det Spørgsmaal frem. Ja, der er jo Ryttere, som holder saa meget af Hesten, at naar de vil ride den, slaar de begge Arme om Halsen

paa den, og det kunde se ud, som om det ærede Medlem syntes, at den Hest, han red her, var saa meget værd. Men det, der nu er sket, er dette, at den højtærede Kirkeminister paa Baggrund af denne Situation har ændret det Forslag fra i Sommer, der var fremme om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, saadan, at det nu ikke fremtræder som et blot og bart Forslag om Forlængelse af Loven af 1941, men fremtræder saaledes, at det aabner Adgang for Kvinders Ansættelse i Præsteembeder; der føjes dog til, at Ansættelsen i et Embede midlertidigt eller varigt kun kan finde Sted, hvis Menighedsraadene i Pastoratet indvilger heri. Det forekommer mig, at den højtærede Minister gennem dette Forslag har fundet frem til den rigtige Løsning af dette Spørgsmaal, idet han herigennem netop lægger Afgørelsen og Ansvaret, hvor det i denne Sag bør ligge, hos Kirken, hos Menigheden selv, og samtidig skaber han Mulighed for, at den Folkestyrets Ret, som et Menneske, der hører til et folkestyret Samfund, har til at gøre sin Indsats, hvor det har sin Lyst og sit Kald, sin Trang og sine Evner, sker Fyldest ogsaa paa dette Omraade.

Blandt de Argumenter, der har været fremført i Drøftelsen af Forslaget, er der et, som Gang paa Gang er brugt af Modstanderne af kvindelige Præster. Det er Paastanden om, at Rigsdagen som verdsligt valgt ikke har Ret eller Bemyndigelse til at lovgive om Kirkens indre Forhold. For det første er der jo dertil at sige, at der er sikkert lige saa stor en Procentdel af Rigsdagens Medlemmer som af hele Folket, der er Medlemmer af den danske Folkekirke; saa kan man vel ikke med Rette uden videre sige, at Rigsdagen ikke er berettiget til at have med disse Spørgsmaal at gøre. For det andet er jeg ganske overbevist om, at de Mennesker, som hævder den Anskuelse, at Kirken vilde vinde ved, at det foreliggende Lovforslag gennemføres, i lige saa høj Grad handler ud fra en alvorlig og kristen Overbevisning som de, der er af modsat Mening, og at ogsaa de har en alvorlig og ærlig Vilje til at øge Kristenlivets Vel i vort Folk. For det tredje ved jeg ikke, om man egentlig med Rette kan sige, at vi her lovgiver om Kirkens indre Liv. Det, vi i Virkeligheden gør ved at gennemføre dette Lovforslag, er jo det, at vi giver Menighedsraadene, Menighederne en udvidet Ret til at bestemme, hvorvidt de — man kan godt sige — hvorvidt Kirken selv ønsker Adgangen til Præstegerningen i Folkekirken udvidet, og rent teologisk set